miseks, astus teine tuju tuhinal lootsikusse, hüides: „Nüüd ma wiin su kandli ära!“ ja söudis kaldalt eemale. Laulik waatas rõemulikult seda nalja pealt, — äkkitselt tõusis kange tuul ja hakkas lootsiku kaugele mere poole ajama. „Sõua tagasi!“ karjus Heidalla. Neiu katsus selle järäl teha, oli juba peagu rannal, kui tormiks muutnud tuul teda jälle läbi mässawa laente ja wahutawa wee-woode hoopis suure mere peale ajas. Meri kohises hirmsaste, taewas kattis end musta pilwetega, kangeste möllas torm.

„Heidalla!“ kisendas Kuumala suures hädas ja weri taretas tal soontes, nägu oli walge nagu lumi; „tule appi, Heidalla, peasta mind hukatusest.“ Ära nõrkes ta ja möla kukkus ta lõdwastand käest.

Ei Heidalla wiibind kauem — lõwijulgusega heitis ta kohisewa laenetesse ja peagu enese elujätmisega jõudis ta, wahwaste läbi wee-woode wõideldes, lootsiku juure, kargas sisse ja äraminestades langes Kuumala tema kaenlu. Laulik pani teda tasast maha, tõmbas möla kätte ja jõudis sel kombel seia saarele.

Kui wäga see mees seda uhket neiut armastas, seda ei näitnud mitte üksi tema julge püidmine, teise elu peasta, waid niisamma ehk weel enamgi tema õrn hoolekandmine ja ell kaastundmine teise wastu. Et naad otse selle poole saare olid jõudnud, kus aina kõwa kalju ja lahtine liiw oli, siis tundis Kuumala kanget waewa külma ja märja läbi. Nuttu kattis mees Kuumalat oma mantliga kinni ja hulkus siis suures ahastuses ühest kaljurünkast teise, kunni wiimaks õnnelt seal seda koobast nägi, mis nende kolme kiwi kohal oli õenestud. Kiireste jooksis ta lõdistawa neiu juure ja kandis teda ellast oma süles sinna koopasse, rõemustades tema peastmise ja kurwastades tema õnnetuse üle. Aga et õrn naesterahwas ühtepuhku aina külma käes wärises, siis läks Heidalla jälle waatama, kas mitte kusagilt raagu ehk puutompi ei leiaks, tuld ülestegema. Ei ta leidnud mitte märki, ei rohu liblegi, ning kurwalt tuli ta tagasi; — koopas leidis ta Kuumala pool surnut maas olewat.

„Elad sa weel, Kuumala?“ oli ta kurblik hüidmine. Seal nägi ta oma kannelt maas. Ilma palju mõtlemata wõtis kalli mänguriista, ühe hoobiga löi seda puruks ja tegi tükideist hästi lõkendawa tule, mille warjus kallis armuke end soendada wõis. See naeratas ja uus elu tuli jälle tema soontesse.

„Heidalla!“ hüidis ta ja hakkas ümber lauliku kaela, — „Heidalla, ma armastan sind. Säh, wõta mu süda, siin mu käsi. Ma näen,

Eesti-maa rahwa Kalender 1887 , lk. 29